

**Veritates Æternæ Ex Prima Hebdomade Asceseos
Ignatianæ Petitæ**

Vogel, Matthäus

Constantiæ, 1731

Consideratio XI. De Filio Prodigo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60667](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-60667)

in rebus s^æpe etiam licitis? vincam me, Domine: quid enim hæc ad vitam æternam? Omnia agam, ut æternum tibi conjunctus, te laudem & glorificem in Sæcula.

Petitio. Tu misericordissime DEus, conserva in me horrorem æternitatis infelcis, & beatæ desiderium, ut ita utroque impulsus declinem à malo, & faciam bonum; ut tibi constans serviam, & tandem velut divinæ tuæ bonitatis vivum trophyum misericordiam tuam valeam per omnia sæcula deprædicare. *Pater noster &c.* Repete voces ultimas: *libera nos à malo; intellege & malum culpæ & pœnæ.*

Ad DEum. Pater de Cœlis DEus, miserere mei, & ne proiicias me à facie tua in æternum. Fili Redemptor mundi DEus, miserere mei &c. Spiritus Sancte DEus, miserere mei &c. Sancta Trinitas unus DEus, miserere mei &c.

Ad B. Virginem & Santos. S. Maria ora pro me, ne æternum proiiciar à facie DEI. S. DEI Genitrix, ora pro me, ne &c. S. Virgo Virginum, ora pro me &c. Omnes Sancti Apostoli & Evangelistæ, orate pro me, ne proiiciar à facie DEI in æternum. *Sic perge nominando Santos, quos tua Pietas dictabit.*

Consideratio XI.

De Filio Prodigio.

Consideratio hæc ab illo præcipue legenda est, qui Confessionem Generalem peragere cogitat; per hanc enim ex agnitione propriæ ma-

litæ,

litiæ, & divinæ clementiæ ad majorem peccatorum detestationem inducetur, nec non in proposito vitæ piæ confortabitur. Pars sexta Considerationis legi solet Confessione jam factâ, partes reliquæ ante eam.

Recitata ergo oratione, cogita Te velut filium prodigum jacere ad pedes Crucifixi, quem eum Patrem amantissimum peccando deseruisti. Roga gratiam, ut agnitâ tuâ malitiâ, Deique erga te bonitate ad seriam peccatorum detestationem movearis, & constantem DEI amorem.

Pars I.

Filius Patrem deserit, & quare?

Doctrina. *Homo erat habens duos filios: natu minor dixit Patri: da mihi partem substantiæ, quæ me contingit - - Acceptâ parte, congregatis omnibus profectus est in regionem longinquam. Impudens juvenis! hæreditatem à Patre adhuc vivente postulat, tanquam ex iustitia sibi debitam; quasi verò non tota Patris esset. Petit ideo, ut discedere possit à Patre, Patrem deserere. In faciem quasi obiicit Patri, nolle se ultrà cum eo persistere, procul se discessurum. Congregat notos, valedicit licet dissidentibus; abit in regionem longinquam, ut à Patre remotissimus esset. Filius sic cum Patre agere? an non omnem ei reverentiam, amorem, omne obsequium debet? & sic cum Patre agere ausit? Cur verò Patrem deserit? an male ei fuit in domo Patris? minimè; nam ipsis mercenariis*

Y,

bene

bene fuit ; cur non filiis ? an extra domum Patriam majus aliquid & melius speravit ? neque hoc prudenter ; quis enim ei Patris loco erit ? quis nutriet ? an ei aliquid defuit ad commodè vivendum & splendide ? an à Patre habitus est asperè ? Pater erat mitissimus , deesse filio nihil passus est. Cur ergo Patrem deserit ? ut liberius vacaret genio suo ; ne cogeretur amplius sustinere monita Patris ; ne ei deberet subesse & obediare. Fastidire cœpit , vitam exigere secundum regulas rectæ rationis ; patris regimen velut jugum servile horruit ; hinc ut vitam liberam ageret , Patrem deseruit. Amor libertatis , tedium obsequendi , imprudentem juvenem seduxerunt. Stolidus juvenis , nescis profecto , quid sit libertas , quāmque nociva !

Nunquid ita sentis , Studiose , indignaris impio & stolido juveni ? Mitte iram , aut in te ipsum converte. Tu , tu es ille arrogans & stolidus , & rebellis filius Patris æterni , Patri amantissimi : Filius natu minor ; primogenitus enim Christus est. Tu , tu ille , qui petiisti portionem substantiæ tuæ , aut hæreditatem ; hoc est , voluisti libertatem à DEO datam usurpare ut tuam , sensus ut tuos , talenta & bona alia ut tua , quæ tamen re ipsa ad DEum pertinebant , utpote à DEO creata. Voluntas tua magis DEI est , quām tua : corpus & Anima , nec non utriusque dotes magis DEI sunt , quām tua : & tamen quasi tua essent , voluisti cum iis agere , uti illis pro libitu tuo , ea in finem malum , hoc est ,

est, in DEI Patris tui offendam convertere: & hæc quasi in faciem DEI dicere ausus es, eo præsente, vidente, audiente facere. Quod dum fecisti, petiisti ab eo discedere, eum deserere; nam omne peccatum est discessus à DEO, separatio à DEO, desertio DEI. Abiisti in regionem longinquam, ad statum peccati; nihil enim longius à DEO remotum est, peccato; peccator maximè distat à DEO. Deseruisti ergo DEum toties, quoties peccasti graviter. O te infelicem! DEum deserere quid est? deseruisti DEum, Patrem tuum amantissimum; licet disuaderet conscientia, dehortaretur Angelus Custos. Deseruisti. Qua ex causa? cur Patrem cœlestem deseruisti? quid tibi deerat, quando vivebas cum eo in innocentia prima? An DEus te aliqua in re offendit? an de necessariis non prospexit? quid ultra debuit facere? *Filios enutriavi*, ait ipse, & *exaltavi*. Enutritivit te, exaltavit te. Quid ergo ad turpem adeò desertionem te impulit? an negavit aliquid, quod jure petebas? an nihil tibi oblectamenti concessit? Scio contrarium: plenissimam dedit facultatem fruendi honestis gaudiis; sordida tantum, & quæ tuam dignitatem minimè decebant, prohibuit, quo nihil justius. Neque enim conquerendi causam habet filius Regis, si prohibetur cum vili rustico in plateis lutum colligere, struere ex iordibus valla & aggeres, aliaque similia exercere; cum indigna sint animo regio. Ita nec tibi conquerendi causa ulla fuit, dum Pater

tuus

tuus tibi voluptates fœdas , bruto , non homine dignas interdixit. Cur itaque Patrem deseruisti? cur aspectum & jugum fastidire cœpisti ? scilicet , ut cum Filio illo prodigo liceret uti libertate , & vivere ad genium tuum. O consilium longè turpissimum! Ergo pestiferæ libertatis amor: eò te adduxit , ut DEO valediceres , cuius naturâ eras servus , adoptione filius ; in cuius domo , id est , Ecclesia eras nutritus nutrimentis verè divinis ? O stulta defectio! ô audax desertio !

Reflexio. Filius prodigus , & tu cum eo , ad deserendum DEum impulsus est per tedium disciplinæ domesticæ & observationis mandatorum. Ergo bene attende , & quando occurrit nausea in studiis , in oratione , in templo , in observatione eorum , quæ DEus à te exigit , illico nauseam generosè excute ; ne eò deducaris , ut DEum deseras , omittendo studia , violando præcepta DEI , peccando.

Affectus. Pater æterne (liceat ita loqui) Pater æterne , ô quantum mihi ruborem mea exprimit imprudentia ! eò usque despere potui , ut te DEum meum desererem ? ego Te , Te DEum meum , Te bonum infinitum , cui innumeris titulis servire tenebar ? Quia misericors eras , impudens fui , & discessi à Te ; aliam enim causam non reperio. Nauseabam præcepta tua , fastidiebam preces , templa , sacra omnia: res mihi nimis tetrica & gravis videbatur vive: re semper secundum legem tuam : jugum tuum nimis

nimirum mihi acerbum visum est : credebam me
lætiorem fore , si à Te recederem , si genio meo
indulgerem & sensibus , si libertatem in omni-
bus quærerem . O iniquitatem meam pessimam !
hæc ego Tibi ? à quo tam pretiosè nutritus ? tam
solicite educatus ? potui ego voluntate mea ,
libertate , sensibus uti velle pro libitu meo ? an
ignorabam esse DEI mei ? à DEO concessa ? in
gloriam DEI & laudem impendenda ? ô Pater
æterne , erubesco insaniam meam , & temerita-
tem deploro ! Fateor , meritus sum , ut , quia
sponte discessi à te , audiam terribile illud , quod
audierunt Israëlitæ : *Vos reliquistis me , & ego re-
linquam vos* : Meritus sum sed Domine , quia
Pater misericordiarum es , per paterna viscera
tua Te rogo , ne derelinquas me ; quid enim à
te desertus agam ? Si ego amisi , quod filii erat ,
tu non amisisti , quod Patris est . Miserere ergo
mei !

Proposita. Statuo posthac nunquam à te di-
scedere , licet omnis mundi voluptas mihi pro-
mitteretur : & quia mea desertio orta est ex nau-
sea in servitio tuo , propono firmissimè omne
tædium , quod occurret in templo , in precibus ,
in studiis , in tuo obsequio , animosè excutere ,
meumque animum ad Te erigere ; ne abutar ta-
lentis à te mihi clementissime concessis .

Petitio. Domine , qui dixisti : jugum meum
suave est , & onus meum leve , fac ut lætus dein-
ceps portem jugum tuum , sine ullo tædio am-
bulem in lege tua , preces meas ferventer per-
sol .

solvam, alacer festinem ad pietatem & studia,
ne ex tempore hoc ad tui desertionem, ad pec-
catum inducar.

Pars II.

Fili Prodigi vita extra domum Patris.

Doctrina. Obtinuerat à Patre hæreditatem filius; abiit in regionem longinquam, dissipavit omnem substantiam vivendo luxuriose. Ut prium enim magnam pecuniae vim sibi esse vidit in manibus, gestiens sibi gratulans, jam demum, ajebat, vivam libere, vivam hilariter: fræna laxabo cupiditatibus meis: fruat bonis, dum sunt: non est, qui mihi obstat: oculos Patris effugi: salva res est, vivam, ut libet. Assumptis ergo scelerum sociis pecuniam dilapidare cœpit, & dissipare. Quid agendo? an actiones nobilitate suâ dignas, quæ familia notam non inurerent? quæ manifestatæ Patri dolorem non afferrent? alia omnia egit. Vendo luxuriose, ait sacer textus, dissipavit substantiam suam; hoc est, impendit in lusus, in potationes, in lasciviam. O malitiam juvenis! o oblitum dignitatis suæ! oblitum laboris à Patre impensi in colligenda substantia!

Bene judicasti, mi Studiose; sed tibi applica. Tu es ille dissipator bonorum tibi à DEO concessorum; tu indignus tanto Patre filius. Accepteras à DEO libertatem voluntatis tuæ, ut eligere possis bonum aut malum: accepteras talenta, ianitatem, vires, sensus corporis, corpus, ani-

animam: debebas hæc omnia impendere ad obsequium & laudem DEI tui, ei serviendo, eum amando: præcipuè gratiam divinam, quam DEus velut pretiosissimam gemmam in baptismo dederat, custodire debebas, cum ea operari actiones te & tuâ nobilitate dignas; filius enim eras magni Patris; quo nihil indignum admittere par erat; decebat imitari Boleslaum Regem, qui Patris sui effigiem, quam è collo habebat pendulam, sæpe intuens dicebat: absit, ut aliquid indignum admittam Patre meo, aut Patri displicens. Tantòque id magis fieri debebat, quantò majore labore Patri tuo, Jesu Christo, constitit gratia tibi concessa, Sacra-menta Sanctissima tibi oblata; hæc enim non auro & argento, sed pretioso Sanguine Jesu Christi ab hoc ipsomet comparata sunt. Quid tu? quomodo impensa hæc à te sunt? Examina vitam & actiones tuas. O utinam non cogaris ingemiscere: dissipavi omnem substantiam meam vivendo luxuriosè, vivendo impiè, vivendo contra legem DEI! Quæ est vita tua hactenus habita? an Christiano, an homine digna? libertas tua quomodo impensa est? an non ad offendam DEI, & animæ tui perniciem? tempus quomodo collocatum? quomodo talenta? vires? sensus corporis? quomodo corpus & anima? an ad gloriam Patris tui, an ad ignominiam? Gratia divina an non turpiter abjecta? Sacra-menta aut neglecta, aut sacrilegè suscepta? O dissipationem impiam! quantum boni

boni agere ad DEI gloriam potuisses, si concessis tibi talentis uti voluisses? Eheu dissipata sunt omnia!

Reflexio. Ecce quò deveniatur, si quis disciplinam domesticam, & Superiorum monitaveretur. Hoc nimirum spectat dæmon, dum Juvenes ad libertatis amorem impellit, ut deinde Superiorum cura abstractos in omne vitiorum genus præcipitet. Hunc ergo fontem obstrue, scilicet amorem libertatis, nauseam disciplina scholasticae, fastidium eorum, qui nos monere aut corrigere non cessant.

Affectus. O Pater amantissime, quomodo abscondam stultitiam meam? non possum Dominum. Confiteor & accuso eam: ego sum ille prodigus filius, qui bona dissipavi: dissipavi bona illa, quæ tua mihi concessit liberalitas: dissipavi cogitationes intellectus mei, rarissime de te cogitans: dissipavi affectus voluntatis meæ, non Te, sed creaturas amans: dissipavi sermones & verba linguae meæ, otiosa, menda, in honesta loquens: dissipavi tempus otando, stertendo, confabulando, circumvagando: dissipavi talenta mea, ea non debite studiis applicando: dissipavi gratiam tuam divinam, eam pro voluptate brevi abiiciendo: dissipavi dies, septimanas, menses & annos, & omnem vitam meam, corpus & animam meam: dissipavi & pessime impendi dona tua. O me non modo filii, sed hominis etiam nomine indignum! Dum debebam mea libertate, meis talentis, sanitate, tem.

tempore uti ad gloriam tuam, ad opera sancta, ad studia, ad pietatem, ad proximi ædificationem: nihil horum præstigi, omnia dissipavi. O pudor! ô nefas! ô injuriam, quâ te DEum meum affeci! hanc unam, Domine, deploro & detestor, non damna, quæ in me justissimè redundant: parce mihi Domine, & miserere mei!

Proposita. Aliter deinceps impendam ea, quæ mihi concessisti. 1. Libertatem meam, mea talenta magis serio applicabo, ut aptum tuæ gloriæ propagandæ instrumentum efficiar. 2. Non dissipabo tempus, sed vel Pietati, vel studiis dabo, prout officii mei ratio exigit. 3. Nunquam aspirabo ad libertatem vel recreationem illicitam: non subterfugiam labores scholasticos, frequentationem scholæ, accessum templi &c. non circumvagabor tempore illicito &c. 4. Non horrebo disciplinam scholasticam & ejus leges, sed in omnibus me subiiciam; non ægrè feram Superiorum meorum monita, increpationes, correctiones, ne cum filio prodigo misere seducar. *Hic vide*, qua re maxime abusus fueris, aut quam pessime impenderis, & propone melius eâ uti: forte talis erit tua lingua, pedes, manus, SS. Sacramenta &c.

Petitio. Pater æterne, hæc est seria voluntas filii tui, tibi rursum servire parati: confirmā eam, & in ea persistendi gratiam largire. *Pater noster.*

Pars III.

Miseria Filii Prodigii.

Doctrina. Dissipaverat omnia filius imprudens: & quid ei evenisse credis? Evangelium dicit: *Cœpit egere*. Nunc tandem discere incipit, quod haetenus ignoraverat, quām miserum sit à Patre recedere. *Cœpit egere*. Rerum omnium penuriā pressus est: non ei vestis supererat; nam eam dissipaverat: non pecunia; nam hanc potus & luxuria devoraverat. *Cœpit egere*. At non sic in domo Patris: ibi rerum omnium affluentia erat. Quid verò jam agat miser? quō se convertat? à sociis, quibuscum bona abligaverat, desertus, nec eorum ope sublevatus quid agat? Audi, quid egerit: abiit, & adhæsit unicivum regionis illius. Ergo è penuria ad servitutem delabitur miser. Hæc cine est vita illa hilaris, & læta, quam sibi promiserat deserto patre? jugum Patris suave & leve ferre noluit, quomodo feret jugum Domini duri & asperi? antea à famulis honoratus ut filius magni Patria, quō quantum sibi jam dissimilis! an suaviora erunt iussa novi Domini, quām mandata Patris? moris hoc intelliget miser. Quæ putas fuisse iussa Domini hujus? misit filium hunc, ut paiceret porcos; Dominus enim iste pastor erat. O quid hoc? quō recidisti magne fili? porcos pascere? hæcne actio te digna? huc te libertas tua deduxit? huc disciplinæ domesticæ tedium? porcos pascere? adolescens nobilis? delicate nutritus?

tus? ô pudor! huc penuria adegit. Quâ verò mercede servitium adeò vile & abjectum luscipis, ô fili nobilissime? cupiebat, ait Scriptura, *implere ventrem de siliquis porcorum.* Siliquas porcorum ut haberet, quibus famem placaret, servituti adeò turpi se mancipavit. Siliquas porcorum? an iste cibus est, cui similem in mensa Patris unquam videras, miserrime Juvenis? hæne sunt cupediæ tuæ? hæ deliciæ? siliquæ porcorum? ô miseria! ô infelicitas! Sed neccum finis. Felicem se credidisset, si vel siliquas has habuisset, quibus vesceretur; sed eheu! eò usque res deducta, ut nec has ei concederet immitis Dominus, testante ita Spiritu Sancto: *Cupiebat implere ventrem de siliquis porcorum, & nemo ei dabit.* O infelix conditio! ulteriusne restare quidquam potest? siliquæ porcorum! adolescens nobilis! hæcne illa fortuna, quam extra domum patriam quæsivisti? hocne te movit, ut domum Patris relinqueres, oculis paternis te subduceres? Exhaustus jam miseriis, cadaveri similior es, quam homini. In domo Patris malo adeò loco futurus sane non fueras: laboribus & miseriis fractus es: hominem vix refers, à capite ad calcem sordidus, lutulentus, fœtidus; verè pecus inter pecora, imò pecore infeliciar: habent enim ista, unde alantur, tibi etiam siliquæ negantur. Huc te vita libera duxit.

Obstupescis miseriam hanc juvenis miseri-
mi, Studiose? tuam ipsius obstupesce, quæ
multò major est. Abierat Adolescens ille, liber-

tatis dulcedine allectus, & peregrè quidem, ne Patris vicinitas obstaret; dissipatâ cum sociâ substantiâ cœpit egere: tu à libertate & boni temporalis desiderio seductus deseruisti leges DEI, ita quidem, ut fugeres etiam omnia, quibus revocari posses, fugeres consilia piorum, monita prudentum, minas Superiorum: dissipasti substantiam tuam, calenta tua, tempus, vires, corpus & animam, hoc est, vixisti in peccatis per varia membra & potentias commissis. Quid contigit? cœpisti egere: recessisti à DEO, ut libertate fruereris & deliciis; & ecce incidisti in penuriam sumiam: imaginabis tibi, te hilarem esse non posse, nisi hoc aut illud peccatum faceres, hoc est, nisi DEum desereres; cum tamen certum sit, nullam esse quietem, nullum gaudium, delicias nullas extra DEum. Non agnovisti hoc, uti prodigus ille ab initio non cognoverat; quia initium mundani gaudii apparet pulchrum, suave, speciosum, suas habet illecebras: sed extrema gaudii luctus occupat; dum cessant gaudia, succedit languor, tristitia, timor ipsum gaudium in nauseam abit. Scilicet nemo felix deserto DEO esse potest: si quâ etiam voluptate peccator fruitur, brevis est; illico succedit penuria, luctus, afflictio. An non post expletam peccando cupiditatem, secutus est conscientiæ angor, inquietudo, tristis DEI offensi memoria, inferni horror, & mille alia animi tormenta? Hic fructus erat discessione à DEO. Verum ulterius. Suave Patris jugum ferre

ferre non poterat juvenis ille, & postea coactus est jugo durissimo hominis barbari cervicem submittere: Patris jussa nimium videbantur aspera, & postea jussus est porcos pascere. Imago est servitutis pudendæ, in quam peccator redigitur. Nolebas servire DEO, Studiose, cui tamen servire etiam Angeli gaudent; volebas te ejus imperio subducere, & reipsa subduxisti, dum peccabas. An liber evasisti? immo hostis tui infensissimi factus es mancipium; factus es servus dæmonis. O probrum! jugo diabolico collum subiicere an facilius est, aut honorificentius? o inexcusabilem malitiam tuam! Quid ergo à dæmone, cui te in peccato mancipasti, polliceri tibi poteras? an suavius te habere potest, ac DEus? quomodo te habuit? voluntariè te ei subjecisti: quid ille tibi viciissim præstitit? Idem, quod Dominus ille filio prodigo: misit, ut porcos pasceres, hoc est, curandis brutis tui corporis cupiditatibus te destinavit; fecit, ut collo tenus te in turpissimas voluptates demerges; quo factum, ut à pristina dignitate dejectus etiam infra pecorum vilitatem abiiceres. O catastrophen longè funestissimam! verè impletur hic, quod minatur DEus Deut. 28. *Ed quod non servieris Domino tuo, servies inimico tuo in fame & siti & nuditate & omni penuria.* Sic servisti certè dæmoni. Fatere enim, an verè lætam horam vel unicam habueris, quamdiu in peccatis vixisti? quare conscientiam.

Z 3

Quid

Quid autem demum fuit, quod in obsequio dæmonis tamdiu te retinuit? an ad votum omnia procuravit dæmon? an deliciis ad libitum frutus es? an sitim tuam explere potuisti? ingemiscis certè, & agnoscis miseriam tuam. Tu tu ille prodigus, qui filius porcorum à dæmonie tuo pastus es; quin ne his quidem. Gultasti tantum paululum; plus petenti nemo dabat. Siliquæ porcorum voluptates fœdæ sunt, quæ in peccato quærimus: has tibi primùm velut mercedem obtulit dæmon, dignum sane, quod prudentem allicere debeat, stipendum! vix gustare cœperas, jam iterum subtrahere coepit: quæsivisti voluptates, & non obtulit tales, quæ te satiare possent: famem tuam explere non poteras. O miserum te! siliquæ porcorum! hinc cibi sunt tuâ nobilitate digni? quò te abjecisti ô anima? anima, pane Angelorum nutrita Salvatore, Patre suo se, ad porcorum siliquæ abiiciat? ô pudor! hic fructum habes discessio-
nis à DEO. *Væ filii desertores!*

Reflexio. Ecce Studiose, quò Juvenem dederit amor libertatis, odium disciplinæ domesti-
cæ, paterni imperii fastidium. Hæc scilicet via ad perditionem fuit juveni illi; hæc tibi ad peccatum semita. Aspirare ad libertatem, nolle aliorum subesse imperiis, aliorum sequi nolle consilia, spernere monita, via ad interitum re-
tißima est. In innocentia tua primæva adhuc fores, mi Studiose, si non hanc viam ingressus es. Jam saltem tuo damno sape. *Quantum
amas*

amas salutem tuam, tantum detestare libertatem
juventuti heu nimis noxiā; gaude subesse Ma-
gistris, Professoribus, Parentibus tuis; sequere
aliorum bene tecum sentientium monita & con-
silia. Non respice illos, qui libertatis aureæ
bona prædicantes te invitant verbis illis: *Veni-
te, fruamur bonis*: dandum aliquid est ætati: non
ferendi sunt arcti hi limites: Superiorum moni-
ta nimis crebra & molesta curanda non sunt:
excessimus ætatem puerilem: pueri non sumus:
quis ferat continuas cavillationes, increpacio-
nes, minas hujus & illius Critici? ejus ope, ejus
monitis non egemus: ratione utimur, scimus,
quid bonum, quid malum sit: sunt & alii Stu-
diosi, qui sic vivant &c. O Studiose, quam fre-
quentes hi sunt aliquorum sermones, tam pesti-
feri sunt! Semel si eis aurem dederis, jugum
scholasticum si excutere cœperis per otium, per
nocturnas etiam vagationes, potationes, cho-
reas, lusus &c. si Superiorum tuorum monita
contemnere, bene sentientium consilia fugere,
paucis omnia, si libertatem quærere cœperis, ô
quam infelici loco res tuæ sunt! èò rues, quò
prodigus ille ruit, in miseriam nempe miserri-
mam, utinam non sempiternam! Agnità ergo
miseriā hominis, qui deserto DEO servire eli-
git dæmoni, statue, nunquam amplius DEum
deserere, sed ei ad extremum usque halitum ser-
vire fideliter.

Affectus. O Redemptor mi! verè juvenis iste
in statum miserum abjectus, meum est prototy-

pon. Ego sum ille, qui vivendo in peccatis, post amissionem gratiæ tuæ, post turpem à te defectionem, ad statum miserrimum delapsus sum: oblitus dignitatis meæ ô quò deveni! post epulas Angelicas abjectus ad porcorum siliquas. Verè expertus sum, Domine, quod per Prophetam dixisti: malum & amarum est, reliquise Dominum. Reliqui te Dominum, te Patrem meum: maledictus libertatis amor me abduxerat. Credideram, me sine te vivere posse è genio, sed expertus sum, irrequietum esse cor, nisi quiescat in te: expertus sum, quàm nulla sit extra te quies. Hoc scilicet stipendum à dæmone mihi concessum est, cui te deserto, servivi. O triste stipendum! ô meam insaniam! ego à te ad tantam dignitatem evectus, quomodo eousque me abiicere potui? fateor, Domine, quamdiu in peccato fui, nullam elicui cogitationem, nullum affectum, qui meâ nobilitate dignus fuisset; servivi enim sensibus meis; cogitavi de explenda cupiditate mea, corpori ut bene esset, laboravi; huic quid nisi siliquas turpissimarum voluptatum obtuli? O mi DEus, hōcne bonum illud fuit, quod me abduxit à te? quod, ut tibi rebellis fierem, effecit? quod me induxit, ut abiicerem gratiam tuam, tuæ renuntiarem amicitiæ, te Patrem meum desererem? O Domine, quid egi? comparatus sum jumentis insipientibus, & similis factus sum illis! Extende, quælo, paternam manum tuam, & disrumpere vincula, quibus fœdo adeò mancipatui adstrictus teneor. Cupio disolvi, & esse tecum!

Pro-

Proposita. Tibi soli serviam, Domine, & à te
nunquam recedam: nunquam ad libertatem tam
noxiā aspirabo: non reluctabor Superiorum
consiliis & mandatis: non te deseram vilis volu-
ptatulæ causâ: jugum tuum portabo potius,
quām jugum dæmonis; & cùm hoc jugum nihil
sit, nisi observare leges tuas, has observabo om-
ni studio.

Petitio. Tū, piissime Pater, confirma, quod
operatus es in me, ut tibi uni serviam, tibi uni
adhæream. *Pater noster.*

Pars IV.

Prodigus in se reversus, quid fecerit?

Doctrina. Dissipatā omni substantiā, vixerat
aliquamdiu in durissimo servitio miser ado-
lescens, non habens, unde vel famem vel pe-
nuriam consolaretur. O quām ei acerba ista vi-
debatur conditio! occurrebat ei sors pristina,
qua in domo Patris gaudebat, ubi ad nutum
erant omnia. Huic felicitati præsentem suam
conferbat miseriam; & ô in quos gemitus abiit!
ô quoties detestatus est horam, quā à Patre di-
scessit; libertatem, cuius amore seductus est;
socios, quibuscum bona consumpsit. O quo-
ties ingeminabat illud: qualis es, & qualis eras
miserande puer? generis magni, magnæ stirpis
magna propago: nuper Eois ditior undis, splen-
didus ostro, fulgidus auro: quò nunc divitiæ
tuæ migrârunt? Modicum! modicum! ut fu-
mus, vapor, somnia, sic transierunt omnia. Sed

Z 5

qui

quid agat? hinc domus patria, illinc sua ei obversabatur miseria. In domo patria præter felicitatem, qua ipse fruitus erat, occurrebat præsens servorum & mercenariorum fortuna: illi, ajebat, *abundant panibus*, & ego exul fame pereo. Miseria propria lacrymas expressit. O quam melius mihi erat (sic secum ingemuit) dum sub Patris imperio vivebam! non scivi, quid famæ, quid nuditas esset: nunc ah siliquæ etiam négantur! *fame pereo*. Quid agam? Quid egit tandem? Consilium cœpit, quod nunquam expectasse. *Surgam*, ait, & ibo ad Patrem meum. Quid, inquis, fili degener? tu ad Patrem? Patrem, quem tam turpiter deserueras? quem contempseras? cuius substantiam tam fœde dilapidaveras? quo ille te vultu excipiet? ann tuam tibi exprobravit impudentiam? an non ridebit in interitu tuo? an non domo excludet in qua manere antea noluisti? an non verberet etiam timenda tibi sunt? aliud cape consilium. Non capit: *Surgam*, ait, & ibo ad Patrem meum: hic solus meum in hac miseria refugium, sola spes supereft: socii, quibuscum bona abligunt, nec possunt, nec volunt succurrere, abi- runt, me relicto: ibo ad Patrem. Fame pereo, si hic perseverem: huic Domino ulterius servire nolo: *surgam*, ibo ad Patrem: cor ejus novi clemens est, misericors est, revertentem non ab- get. Si amisi ego, quod filii est, ille, quod Pa- tris est, non amisit. Paterna viscera movebun- tur, quando Pater intuebitur miseriam meam: *hæc*

hæc perorabit pro me. Ratum est: sic perire
nimis durum est: surgam, & ibo ad Patrem.
Mirabile consilium. Sed quid dices? quibus
verbis ad clementiam eum inflectes? quo te
modo excusabis? Non excusabo, ait, fatebor,
quod res est, dicam: *Pater, peccavi in Cælum &*
coram te: jam non sum dignus vocari filius. Dicam
ea, quæ mihi dolor inspirabit. In memoriam
ei reducam, quod sit Pater: dum verò pater-
nam bonitatem vocabo, amplectar genua, exo-
sculabor pedes, confitebor culpam, dicam: pec-
cavi; in hac enim Confessione, in tua bonitate
salutem quæro: non vixi vitam filio tanti Patris
dignam: recipe me saltem ut mercenarium, ne
fame peream. Sic proposuit; sic egit: *Surgens*
venit ad Patrem suum.

Studiose mi, secutus es filium prodigum im-
piè discedentem; secutus es dissipantem bona
sua; secutus es turpiter servientem, nunc & in-
se revertentem sequere. Quale initium fuit con-
versionis in misero juvēne? Scriptura ait: *in se*
reversus: hoc est, expendit miseriam suam. Vi-
den, quale bonum e miseria tua elicere debeas:
non est persistendum in illa: surgendum est à la-
psu licet gravi & luctuoso. Illuminavit te DEus,
fraudes dæmonis detexit, dæmonis, inquam,
qui tibi vitam in gratia DEI finxerat esse ple-
nam tædiis, vitam verò in peccatis voluptate
refertam. In te ergo revertere. Considera in-
dignitatem servitutis tuæ. Quid quámne indi-
gnus est, ac hominem famulari diabolo? quid
ab

ab eo expectas præmii? quid mercedis? Considera vanitatem, turpitudinem, mendacem fucum illarum voluptatum, quibus frui gaudebas quidquāmne brevius? vanius? in fine acerbius? Considera altitudinem animi tui ad altiora geniti, quām ut quisquiliis hisce pasci velit. Nasceretur exinde horror statūs præsentis & detestatio, primūmque sic habebis gradum ad salutem. Filius prodigus in se reversus, attendit felicitatem pristinam in domo Patris habitam. Sic tu compara modernum statum peccati cum vita illa, quam vivebas adhuc in prima innocentia, DEO & hominibus gratus, vescens inter uberrima mentis gaudia Pane Angelico, conscientiam habens quietam, non nisi cœlestia anhestantem, neque mori metuentem. O quā felicitas! hanc compara cum præsenti statu & periculo, cum angoribus conscientiæ, quos pateris, sciens peccata quidem admissa esse, an verò dimissa sint, nesciens. Hæc cogitans an non tacitus ingemiscis: ô me miserum! quantò felicior vivebam in domo Patris mei, in gratia DEI, in innocentia versans? ô quantò lætior eram serviens DEO, ac serviens dæmoni! quanto plenior solatio, habens DEum amicum, ac jam, dum hostem habeo & vindicem formido. O quā tunc mentis serenitate fruebar! quam tranquillus omnisque curæ expers cubitum ivi! conscientia mea nullo gravi scelere contaminata ô quam suavi me pascebat solatio! Jam verò eheu, quo stimulus sentio! quibus premor angoribus!

qui-

quibus furiis noctu diuque crucior! quocun-
que me verto, funesta semper formidinis argu-
menta se se offerunt. Si sursum oculos levo,
Cœlum video, unde velut indignus prohibeor,
quod tanquam destinatam mihi hæreditatem
dissipaverim eam; nescio, an aditus unquam mi-
hi adhuc sit concedendus. Si oculos demitto,
en carcer Tartareus apparet, in quo ardere æ-
ternum & torqueri meritus sum; & quis scit, an
evasurus sim? Si huc illuc circumspicio, creatæ
res omnes meam mihi defectionem exprobrant:
si in me ipsum defigo oculos, pudori mihi sum,
quia pecudis potius quam hominis imaginem
refero. Nullius mors campano ære denuntia-
tur, quin de imminente mihi morte moneri me
credam, cogitans: forte non nisi paucos dies
à morte, ab inferno absuin. Nullo Cœlum
tonitru insonat, quin cor trepidet metuens,
ne merito pridem fulmine deiiciatur ad inferos.
Nullâ valetudinis molestiâ afficiar, quin apo-
plexiæ aut alterius festinæ mortis suspicio hor-
rorque mentem concutiat. Neque corporis
voluptates, pessima peccandi materies, satis ob-
lectant animum, utpote quæ majore amarore
æra conscientia miscentur, & haurientis sitim
irritant potius, quam expleant. Fame pereo! O
miseram conditionem meam! Peccavi! Patrem
deserui! Cœlum amisi! infernum meritus sum!
quovis momento mori possum! damnari pos-
sum! Peccavi! Deum deserui! ô qualis sum?
qualis fui? Orco destinata victima sum; hostis

DEI

DEI sum, socius dæmonum sum; mille peccatis, mille miseriis obrutus propè contabesco. Huc me desertio DEI, huc brutæ voluptates, huc libertatis amor dejecit.

Sic ingemiscis, ut arbitror, & meritò quidem: vivere enim deserto DEO, vivere in peccato, vita miserrima est, mille angoribus refusa. Quid verò ages? an tua in miseria peribis miser noli, quæso, tibi ipsi tantum nocere. Spes salutis superest; initium jam habes, agnitionem nimirum miseriae. Quis porro succurret? quis hærenti in profundo manum porriget? Prodigo illi quis porrexit? quò ille confugit? surgam, dicebat, & ibo ad Patrem. Eia age, & Patru tui, turpiter quidem offensi, Patris tamen cui bonitatem considerans, fiduciam concipe. Times ad nomen offendæ & desertionis? cauam habes. Sed erigere, consolare, spem concepe ad nomen Patris. Solus ille est, quem offendisti; verum est: ast & solus est, qui velit, pos sitque succurrere. Asylum apud scelerum socios, aut Dominum suum, cui miserrimè serviebat prodigus, non quæsivit: sciebat enim, Dominum id non permisurum esse; scelerum socios autem fugisse procul. Nec tu, Studiose, asylum quærere potes apud eos, qui te in tantam dejecerunt miseriam; nee apud dæmonem, cui serviisti in peccatis. Ad Patrem igitur, ad Patrem revertere: satis servitum est dæmoni: abunde sensisti, quām miserum sit à DEO discedere: satis expertus es, quām parvula & mi sera

sera sit voluptas oblata à dæmone in peccatis.
Ad Patrem igitur revertamur. Novi cor eius;
revertentem certò suscipiet; condonabit offenditam. Si in hominibus spes figenda esset, fateor,
spem juberem abiicere: dum verò ad DEum
confugere jubeo, nil metue: in corde Patris re-
peries cœlestis bonitatis abyssum, quam omnes
tuæ offenditæ, omnia peccata nec exhauserunt,
nec exhaudire possunt. Ad Patrem ergo veni,
per Confessionem & Pœnitentiam seriam.

Reflexiones. 1. Si filius ille motus est ad sa-
lubre adeò consilium ex consideratione præ-
sentis suæ miseriæ, & Paternæ bonitatis; ergo
saluberrimum est, sæpe cogitare damna & effec-
tus peccati, miseriā peccatoris & pericula; nec
non DEI optimi misericordiam, ut sic ad hor-
rorem peccati & veram pœnitentiam commo-
vearis.

2. Detestatus est filius ille suam insaniam,
detestatus horam, quâ à Patre suo discessit; de-
testatus est socios, à quibus ad desertionem indu-
ctus fuit, & quibuscum bona dissipaverat: tunc
modò agnoscebat, quām mala fuerint sociorum
consilia, qui paternis ædibus & disciplinâ con-
stringi, rem juveni intolerabilem esse dixerant;
quām verè hostes salutis fuerint, non amici.
Néque ab illis auxilium poterat exspectare:
quandiu enim crumena farta erat auro, quam-
diu vacari poterat deliciis, aderant: deficiente
verò auro, irruente miseriâ, fugiebant omnes.
Ergo tu quoque post tot monita tandem a-
gnosce,

nosce, quām falsa sint, quæ tibi socii tui occi-
nunt de difficultate disciplinæ scholasticæ, de
jugi paterni molestia, de dulcedine sæculi &
libertatis, de difficultatibus in statu Religioso
occurentibus &c. detestare horum consortia,
à quibus nullum aliquando auxilium sperare
potes: detestare horam & diem, quo per pri-
mum maximè peccatum mortale à DÉO dilce-
sisti: desle insaniam tuam, & emenda.

3. Adolescens ille non agnovit, quid sit
libertatem quærere, nisi dum damna inde ena-
ta sensit; tum modò vedit, quantillum habui-
set solatii, & quantâ jam premeretur miseria.
Ergo tu quoque ad hoc sæpius reflecte: quid
demum est, quod in peccato quæro? quantil-
lum est! quām gravi mœrore clauditur erit hoc
incitamentum, ne pecces.

4. Adolescens ille non desperat; quia Patris
clementiam novit, sed seriò se resolvit: surgam.
Multâ certè fuerunt, quæ absterrere eum po-
terant, & inter hæc non levis pudor, non mo-
dicus paternæ increpationis timor. Vicit ille
ista, cogitans: minora hæc sunt, quām ut per
ea absterritus in miseria mea contabescam. Fe-
ram increpationes Patris, feram etiam pœnas;
feram illusiones aliorum: melius est, quām ut
sic moriar & quidem inimicus Patris mei. Stu-
diose mi, si aspicis peccata tua, forte pro Con-
fessione generali conscripta; si recordaris vita
tuæ pessimæ, noli spem emendationis abiicere.
Confundi debes ob peccata præterita, dolere
debes,

debēs, detestari ea debes, & ē periculō salutis
emergere, ne in illo moriaris & pereas; sed
animo cadere non debes. Vivit adhuc clemens
Pater, Pater misericordiarum. Surge, accede,
veniam roga. Times forsan increpationem
Confessarii, quem sui vicarium statuit DEus?
times pœnitentiam duriorem? pudor te retinet,
ne manifestes peccata tua? Studiose, per ani-
mam tuam te rogo, vince te! levia sunt ista:
status tuus nimium horribilis est. Si gravius
aliquid à te peteret DEus, cum gaudio agen-
dum esset. Vinc te! Confessarii increpationem
ne metuas; nam & ipse homo peccator est:
benignè excipiet: aut si increpationem addet,
si pœnam nonnihil acerbam imponet, quid tan-
dem est? an facilius feres continuos tuæ con-
scientiæ angores? facilius inferos? facilius mise-
ram in peccato mortem? absit. Neque pudor
te absterreat: pereat iste, ut salvetur anima; ut
libereris statu adeò misero: præstat paululùm
confundi, ac in conditione tam misera hærere,
& mori. Quæ verò demum est confusio illa?
coram homine uno, qui nec verbulum de re
hac audet facere? quæ confusio? facessant ina-
nia hæc terriculamenta à dæmone objecta.
Vince ista, fiduciam concipe, generosum cape
consilium: surgam, surgam, & ibo ad Patrem
meum. Surgam ex hoc tempore meo, ex hac
consuetudine mea, ex hoc luto peccatorum:
surgam!

A a

j. Non

5. Non aquievit filius ille proposito à se facto, implere etiam ocyus incepit. *Surgens venit a Patrem.* Proposita haētenus facta implenda sunt, & quidem, ut primū fieri potest. Non distulit juvenis ille de teinpore in tempus; forte enim aut assuefactus fuisset miseriæ suæ, aut in ea miser periisset; aut si Dominus rem subodoratus esset, ab hoc fuisset impeditus. Studio se, sancta fecisti proposita; dixisti: surgam, vici
cam me: revertar ad DEum per Confessionem seriam & emendationem perfectam. Urgete inspiratio divina, & ostendit Patrem divinum **expansis** jam brachiis te expectantem. Cave, ne elabi sinas tempus pretiosum; cave, ne in peccato hæreas diutiū; alias peccato assuesceris, non curabis amplius DEI ininas, aut inspirationes: de peccato rues in peccatum. Quo fine eo, quem Christus prædixit Pharisæis: *In peccato vestro moriemini.* Morieris in peccato æternum infelix: dæmon te magis magisque alligabit, ut te tortiūs teneat; non poteris aliquando, dum voles, si jam noles, dum potes. Ergo surge, proposita imple, emendationem aggredere. Quid profuisset Prodigio habere Patrem clementissimum? fecisse etiam propositum surgendi, si reipsa non surrexisset, Patremque accedens tantâ se miseriâ liberasset? Tibi pariter quid sancti poterunt prodesse proposita, si implere ea differas? Audendum est: surge, veni ad Patrem.

Affectus. Ratum est: surgam. Urget & cogit me miseria mea longè maxima; terret me periculum

culum damnationis æternæ: allicit DEI clemencia. Surgam è peccatis meis; surgam è consuetudine illa; surgam, & ibo ad Patrem meum, ad Patrem, qui in Cœlis est. Pater mi! venio ad te! Pater, peccavi in Cœlum & coram te! Pater mi! verè Pater, quia creâsti, aluisti, conservâsti me. Pater mi! Patrem te appello filii nomine indignissimus. Pater es: talem te vocari jubes. Pater mi, peccavi! quid enim negem? culpam fateor, peccata deploro: peccavi! Te deserui, & iram merui. Super numerum arenæ maris multiplicavi peccata mea. Peccavi in cœlum, peccavi coram te, in conspectu tuo: peccavi contra bonitatem tuam, quam innumeris vicibus fueram expertus. Ab hac ipsa bonitate crescit jam dolor meus. O maledicta hora, quâ tantam bonitatem irritavi! Peccavi; tu perdere jam me potes & damnare, quia meritus sum. At filius tuus sum, licet degener: creatura tua sum, licet impia: opus manuum tuarum sum, licet rebelle. Non delectaris perditione meâ, non vis mortem peccatoris. Pater mi! tu Pater permansisti, licet ego filius esse desierim: tu in ipsa, quam mihi paraveram, miseria, pro me parâsti remedia. Ergo esto Pater meus, & suscipe filium degenerem, ut magnificetur misericordia tua super me. Fateor, non sum dignus vocari filius tuus; sed si filius esse posthac non possim, fac me sicut unum de mercenariis tuis. Non peto blanditias illas, illos favores, quibus cumula-

A a 2

re

re soles innocuas animas, fideles servos tuos,
tibi constanter servientes: sat magna mihi gra-
tia & favor erit, si illis me anumeres, qui
Pœnitentiaœ ope ad Cœlum eniti debent in su-
dore vultus sui: laborabo libens, & ardua om-
nia perferam pro salute mea, pœnitentiam a-
gam pro peccato meo, vincam me, negabo
sensibus meis etiam licitas sæpe voluptates. Re-
spice me oculis misericordiaœ tuæ!

Proposita. Ex hac hora surgam è vita priore,
è peccatis meis: surgam è luto, in quo demer-
sus hæreo: surgam è consuetudine illa, & serio
convertar ad te. 1. Sæpe considerabo misericordiam
peccatoris, & periculum, in quo versatur, nec
non quād modicam voluptatem è peccato hau-
tiat 2. Detestabor indies infelicem illam ho-
ram, quā peccatum primum admisi; & ideo co-
nabor singulis horis breviter elicere contritio-
nem. 3. Fugiam eos, qui me ad libertatem,
& ad peccata invitant. 4. Pudorem noxiū
in Confessione generose vincam, potius actum
spei & fiduciæ erga optimum DEum concipe-
re conabor.

Petitio. O magne Pater, Domine misericor-
diarum, DEus totius consolationis, respice me
& miserere mei! En statui surgere & reverti ad
te: ne reiicias, quæso, me à facie tua. Non de-
feram te posthac: etiamsi oportuerit me mori-
tecum, non te deseram: etiamsi dæmon ob-
tulerit mundi voluptates omnes, non te dele-
ram. *Pater noster &c.*

Pars

Pars V.

Filius Prodigus quomodo exceptus
à Patre fuerit.

Doctrina. Textus sacer sic habet: *Surgens ergo filius venit ad Patrem suum. Cum adhuc longè esset, vidi eum Pater ipsius, & misericordiā motus est, & accurrens cecidit super collum ejus, & osculatus est eum. Boni cælites! quale hoc prodigium Patris! quid expectare poteram, nisi Patrem auditō filii nomine & adventu fores domūs occlusurum esse, & quā olim contumaciā fuerat fastiditus, cādem nunc in repellendo filio usurum? dixisset aliis: procul facesse conspectu meo, non ego te amplius agnosco filium: noluisti in domo patria persistere, vade, quō te tua libertas deduxit, & inobedientiæ fructus experire. Alius nescio, an non verbibus quoque venientem abegisset. Non sic Pater iste mitissimns: ea agit, quæ sine stupore cogitari non possunt. 1. ut primū eum vidi, misericordiā motus est; misericordiā, non indignatione, cuius causam habuisset æquissimam: misericordiam hanc abscondere non valuit, sed 2. Accurrit ad filium suum: non modo vadit obvius, quod multum fuisset, sed paſſu festino, præpropero cursu penè contra senilis ætatis decentiam accurrit. Quid, quæſo, festinas vir bone? Prodigus ille est, contumax ille, ille rebellis filius, substantiam omnem dilapidavit: multū agis, si in gregem famulorum*

A a 3

ruim

rum suscipis : quid curris ? veniat ille , ploret ,
 roget. Non ita Pater , clementiā alas addente ,
 advolat. 3. Cadit super collum & osculatur
 eum. Quem ? quis ? ô stupenda bonitas ! trepi-
 dabat iuvenis , & pedibus paternis tremulus
 advolvi parabat , jam jámque triste suum in-
 gemebat : *Pater peccavi !* cùm ecce loquentis vo-
 cem abrumpit , trepidantem amplectitur , pa-
 ternis brachiis arctissimè constringit , quidquid
 malitiæ actum est , momento obliviscitur ; sola
 jam tangitur filii miseriā , prodigum recipit non
 ut offensus , sed ut amantissimus Pater. Unum
 h̄ic velim expendas : quis animus fuerit filii
 prodigi in hoc eventu , quid cogitaverit : loqui
 enim præ excessu gaudii dolorisque non po-
 tuit : constrictus paterno amplexu filius , ô in
 quas lacrymas abierit ! expressit eas de tam
 bono Patre offenso. Jam vide , quid ulterius
 egerit Pater. 4. Dicebat famulis : citò pro-
 ferte stolam primam , & induite illum , & date
 annulum in manu ejus , & adducite vitulum
 saginatum , & occidite , & manducemus , &
 epulemur. Certè nisi Evangelium diceret , rem
 impossibilem dices. Jubet afferri stolam pri-
 mam , vestes splendidas , dari annulum , pu-
 blicam parari lætitiam. Ô amor ! ô liberalitas !
 restituitur ergo primæ felicitati degener ille ,
 jam charus filius ; vestitur æque bene , ac si ha-
 reditatem non dissipasset ; honoratur epulo ,
 omnia perfectæ conciliationis signa accipit.
 Cur verò ista agit Pater ? an utilitatem forte
 è filii

è filii reditu hausit? nullam. Causam hanc ipse assignat: quia hic filius meus mortuus erat, & revixit, perierat, & inventus est. Hanc gaudii causam dat, salutem nimirum filii, quem jam periisse credidit. Verum, Pater mi bone, an satis non fuerat, si in abjectissimo domus angulo asylum reperisset redux tuus filius? an ad complexus etiam & oscula admitti debuit? an tanta adornari solennitas? Satisne non erat eum recipere? Satis utique (sic Pater reponit) satis filio meo, sed non satis amori meo. O bonitas! ô misericordia!

Miraris, Studiose, inauditam Patris hujus clementiam. *Quis* verò Pater ille? quis ille misericordis & clemens Pater? Pater ille cœlestis Pater est. O quâ ille bonitate revertentem peccatorem recipit, idest peccata omnia rite confitentem! Cogita hominem, qui leges omnes divinas milles violaverit, qui omnem, quæ cogitari potest, malitiam admirerit: hic tot coopertus sceleribus si corde contrito ad offensum licet Patrem divinum redeat, peccata Sacerdoti confiteatur, ô quâ bonitate ab eo excipitur! 1. Pater iste amantissimus videns tantum peccatoris miseriam, movetur misericordiâ, non irâ: posset eum à se justissimè abigere, verbis asperis increpare; posset omnem ei negare veniam. An id agit? minime: non abigit supplicem, non negat veniam, ingratitudinem non exprobrat, movetur misericordiâ, compatitur miseræ, quæ ut tollatur, quid non agit? 2. Accurrit ad supplicem, festinat

nat ei conciliari , festinat ei conferre gratiam.
 Sic enim per Prophetam : *In quocunque die conve-
 tetur ad me , omnium iniquitatum ejus non recorda-
 bor.* 3. Amplectitur contritum supplicem , & in
 signum pacis amorisque sacro eum osculo digna-
 tur , veniam peccatorum plenissimam imperti-
 tur. O si videre posses , quām sāpe hoc egerit
 & etiamnum acturus sit Christus tuin anima tua
 tempore Confessionis seriæ ! quām suaviter
 eam fuerit amplexatus , ut olim vivens in terra
 tenero amplexu parvulos ad se venientes fove-
 bat. 4. Dicit famulis : *afferte stolam primam &c.*
 hoc est per Sacerdotes reddit vestem innocen-
 tiæ , reddit gratiam perditam , perfectam amici-
 tiam restaurat , dum absolvi te jubet à peccata
 tuis. Neque hīc sistit DEI Patris optimi boni-
 tas : jubet etiam parari convivium. O quale il-
 lud ! quām nobile ! non aliud , quām divinum
 in quo seipsum velut cibum porrigit homini an-
 tea peccatori : convocat Angelos , ut gaudent
 super peccatore pœnitentiam agente ; *quia hi*
filius meus (sic enim quasi loquitur) mortuus era
& revixit ; filius meus , Studiosus iste , filius crea
tione , adoptione , redemptione , mortuus era
per scelera , revixit per pœnitentiam. O Pater
 æterne , quæ tua ista clementia est , & in quem
 licne ergo prodigum , sic impium recipis ? ah quid
 dicam ? vocem comprimit tua immensa bonitas
 An satis non est recipi me in gratiam ? adeo
 & pretiosum adeo cibum in SS. Eucharistia mi-
 hi jubes parari ? O Pater mi , unde hoc meritus
 sum ?

sum? Scio, non ego meritus sum: tua te sic urget
bonitas: hæc, licet nullum è meo reditu com-
modum hauriat, in eo tamen ceu bono suo læ-
tatur & exultat. Nunquid hæ sunt cogitationes
tuæ, mi Studiose? negare enim non potes, sic
DEum tuum tecum egisse: recepit te post tot sce-
lera; amplexus est per gratiam; recepit in amici-
tiam pristinam; non tractavit te velut manci-
pium; dedit iterum consolationes internas, quie-
tem conscientiæ: & quid multa? se ipsum dedit.
Dubita, si potes, de DEI bonitate & clementia.
Aliud certè meritus fueras. Si tecum cogitas,
quid sit vel semel peccare, quanta sit offensa Ma-
gni DEI, quanta injuria; si dein terribilem tuo-
rum scelerum numerum attendis; ex altera verò
parte mirabilem DEI in te recipiendo facilita-
tem consideras, nescio, an non in stuporem &
extra te totus rapiaris. DEus, DEus, nullius
egens, hominem peccatorem, toties rebellem,
factâ unâ Confessione seriâ recipit in gratiam
pristinam: ô prodigia clementiæ! Stuperes, si vi-
deres à Rege aliquo ad pauca verba in gratiam
recipi aulicum, qui vitæ regiæ struxisset insi-
dias. Quid agendum tibi est? tu, tu ille, qui re-
bellis, audax, impius in DEum insurgere ausus,
eum, si fieri potuisset, throno etiam deiicere
voluisti: & tamen: vide bonitatem immensam!
& tamen dum corde verè contrito culpam fate-
ris, pœna dimititur, restituitur gratia, amici-
tia reparatur.

A a 5

Vc^u

Velim hic consideres aliqua, in quibus DEI
 tui bonitas multum excedit bonitatem Patris il-
 lius Evangelici. Verum est, accurrit Pater ille,
 veniam dedit: sed an etiam revocavit filium? an
 inquisivit in eum, ut reduceret? non: & quoties
 veniam dedit? semel. Aliter DEus. Non revo-
 cavit Pater ille filium suum; revocat DEus pe-
 catorem: revocavit te per inspirationes inter-
 nas, per bona amicorum consilia, per innume-
 ras Scripturæ minas in exhortatione aut lectio-
 ne occurrentes: *Revertere ad me, dicit Dominus,*
& ego suscipiam te. Quid amantius dici potest?
 quid cogitari? Non quæsivit Pater ille filium
 suum; expectavit, dum rediret: DEus miseri-
 cors te velut perditam oviculam Pastor bonus
 quæsivit, invitavit, atque propè rogavit, ut re-
 dires. O amor! ô bonitas! ô excessus clemen-
 tiæ! Vocavit te etiam in peccato; etiam dum ho-
 stis DEI eras; etiam dum tu quærebas DEum
 peccatis novis offendere, ille te salvare quare-
 bat, & ad pœnitentiam reducere. Voces DEI
 erant cogitationes bonæ, hinc inde animo tuo
 illapsæ; voces DEI erant illa monita conciona-
 toris, Professoris tui &c. Vocavit, quæsivit te,
 gratiam dedit, ut redire velles.

Quoties hoc egit? hic enim vero stupore to-
 tus obruor. Pater ille magnum quid egit igno-
 scendo semel: semel veniam dedit supplici. Si
 filius alterâ vice Patrem deseruisset, nescio, an
 benignè adeò receptus esset. Si verò quartâ,
 si sextâ, si decimâ vice sic errâisset, non dubito,
 quin

qui intolerabili hac filii impudentiâ irritatus, omnem ejus curam abjecisset, veniam licet roganti negâisset, sic fortè eum alloquens: Quæ est ista ingenii tui levitas? quæ effrons voluntatis malitia? abire & reverti, reverti & abire; jam desertionis, jam redditûs pœnitere? en jam toties valere me jussisti: vale ergo & tu æternum; non ero ultra Pater tuus; rideri à te & ludi me non patiar; facesse. Sic ille dixisset, & meritò quidem. Quid DEus? an ille hac ratione agit cum peccatore? O quoties, quoties vix acceptâ scelerum veniâ Patrem optimum illico deseruisti? vix facta subinde erat Confessio, vix Pater misericors te in gratiam receperat; & abiisti rurus ab eo, peccabas ut antè. Quid DEus? obstupescite Cœli! desertus toties DEus, tam protervè, tam impie desertus DEus, revertentem postea peccatorem verè contritum eâdem benevolentia recipit, eodem amore prosequitur, ac recepit & prosecutus est post desertionem primam. Cogita ipse, mi Studiose, quoties Confessus fueris peccatum illud? remisit DEus: te recepit. Quoties factâ Confessione relapsus es in illud ipsum? remisit DEus: te recepit: recipiet etiamnum verè pœnitentem. Hic enim vero si potes, benignitatem hanc non obstupesce, quæ non nisi in DEO esse potest, quia infinita est. Verè Tertullianus: *Tam pius nemo, tam Pater nemo.*

Reflexio Quid ex his in rem tuam dducis? Hoc sane, quod modò dixi: Ergo infinita est,

im-

immensa est DEI in peccatorem bonitas. Vere dicere potest Deus, quod Isaac moriens: *Et si post hac ultra fili mi, quid faciam?* Quid faciam ultra? certe tanquam sine te beatus esse non possem, sic egi tecum. Quid faciam ultra? Responde, si quid invenias; ego enim ex cogitare nihil valeo. At quo, obsecro, animo ista legis & expensis? Notasti supra, quo animo fuerit filius ille inter amplexus Patris; hinc suam videns impietatem, illinc misericordiam Patris: gravissimo obruebatur dolore, quod benignum adest Patrem offenderit. Hoc observa, Studioles Diabolicum foret, si ex memorata DEI ergo peccatores bonitate occasionem sumeres saepius ab eo recedendi, saepius peccandi; si peccare idcirco, quia facile confiteri posses & accipere veniam. Tanta DEI bonitas ad pœnitentiam removere debet & ad dolorem, ut millies detestantis omnem offensam, quam benignissimum Patrem irritare ausus es.

Affectus. O Pater amantissime, ô verè totus Pater misericordiarum! stupore totus obruor, dum infinitam tuam in me bonitatem considero. Non aliud mihi superest, quod clamare possim, nisi: ô bonitas! ô amor! ô clementia! ô Pater! quis ego sum, ut toties & tam paternè me in gratiam tuam receperis? quis ego sum, ut tot mili amoris tenerrimi signa exhibueris? Vocasti me, cùm fugerem à te; quæsivisti me, cùm peregrinatus sissem à te; incitasti ad pœnitentiam, obvulisti veniam, dum tui meditabar injuriam,

dum

dum novis te peccatis offendere cogitabam : revertentem verò ô quâ lenitate excepisti ! Rece-
pisti in gratiam , & (quod in amoris atque admira-
tionis ecstas in me rapit) convivium planè di-
vinum mihi adornâsti. O bonitas ! ô amor ! ô
clementia ! Hæc tu hæc tenus mihi ? O quas gra-
tias, quâm immensas debo ! O creaturæ onines
meo loco laudate DEum ; quia fecit mihi ma-
gna , qui potens , qui misericors est. Fecisti hoc
hæc tenus, Domine , facies & hodie in Confessio-
ne Generali. Video expansa in cruce brachia :
audio clamantem : Revertere ad me, & ego suscipiam
te : video , amplecti me postulas : ecce Domine ,
venio , venio , Domine , proiicio me ad pedes
tuos : amplexum enim peccator miserrimus non
expecto , velut nimiam pro indignissimo gra-
tiam ; pedibus advolvor , quâ possum voce ,
quo dolore clamo : Pater ! Pater mi ! peccavi !
miserere mei ! peccavi in Cœlum & coram te !
ecce filius tuus degener mortuus est ; fac ut revi-
viscat : ecce periit ; fac ut inveniatur per te , & sal-
vetur : periit opus manuum tuarum , periit ima-
go tua , periit pretium sanguinis tui : recupera il-
lud, Domine , vivifica me secundum misericor-
diam tuam ! Vivificabis me , sic spero , sciens
quòd & gaudium è conversione mea sis habi-
turus. O veritas plena solatio ! ego peccator
conferre aliquid possum ad gaudium tuum : sic
tu doces. Eia Domine , peccatis onustum me
cernis & totum obrutum : conferam aliquid ad
gaudium tuum & Angelorum : converto me ad

Te

Te ex toto corde meo ; Detestor , abominor execror omnem tui offenditam etiam minimam quia te Patrem meum , te DEum optimum offendidi & irritavi. Recipe me in gratiam tuam , erit gaudium in Cœlo super peccatore pententiam agente. Pœnitentiam agam , ratum est : à Confessione inchoabo ; posthac mortuus potius , quām te levissimè offensurus. E quidni ? tu times me perdere , & ego non timeant te offendere ? tu tam benignè recipis , cur non doleam , quod discesserim ? gaudium , quod e conversione capis , me rapit ad te , ut consum me videoas. Quām essem infelix , si hoc ibi negarem gaudium ! Eja fruere gaudio hoc , magne DEus : ecce cor contritum & humiliatum offero , ne despicias illud. Clamo , clamans in gemino : Pater , Pater mi ! peccavi ! recipe me & nunquam permitte separari à te ! Sentiam hodie infinitam illam clementiam , quā peccato res ad te revertentes suscipere gaudes.

Proposita. Firmissimè statuo hanc tuam clementiam ne vel levissimè amplius offendere , sed sāpe ei agam gratias , quod toties me receperit & ex hujus consideratione ad dolorem de peccatis & eorum fugam me incitabo.

Petitio. Hæc ipsa tua clementia , Pater misericors , exaudiat preces meas , & infirmum confortet. Miserere mei secundum Magnam misericordiam tuam ! Magnam rogo , quia magnus peccator. Miserere ! *Pater noster.*

Pars

Pars VI.

Quid Filius post reditum egerit.

Doctrina. Non quidem constat ex Evangelio, quid post tanta reconciliationis signa egerit Juvenis ille; quis tamen dubitet, cum c. gisse sequentia? 1. Sæpe Patri suo optimo gratias egit pro amore exhibito, & concessa venia, agnovit enim, quantâ miseriâ per Patrem liberatus fuerit; quâm indignus veniâ, eam tam facile obtinuerit, & in filii locum receptus fuerit. 2. Crediderim meritò, quod quoties Patrem tam benevolum aspexit, quoties intuitus est brachia, quibus Pater amplexus fuerat, toties paterni amoris fuerit recordatus, priorem impietatem detestatus, nec non genibus Paternis iterum advolutus, de novo veniam petierit, licet de ea jam certus; forte secum ita cogitans: Ô quomodo Patrem adeò mei amantem potui delerere? quomodo tantum amorem offendere? 3. Planè mihi persuadeo, quod in omnibus quæsiverit placere Patri; quod ad nutus omnes fuerit paratus, multò quâm antè obedientior; quod nihil non egerit, quod Patri placere credebat; quod verò vel levissime displicere ei posse putabat, procul fugerit, hoc secum volvebat animo, ut opinor: dignus est Pater iste amantisimus, ut vitam etiam meam impendam: tenebar ei servire ante desertionem meam, quia filius eram; jam verò, quia tam benignè ab eo receptus sum, novo obstringor titulo ad omnia,

quæ

quæ possum, obsequia ei exhibenda. At si Pa-
ter grave aliquid imperasset filio, an hoc ab eo
credis implendum fuisse? an forte se excusasset,
aut rem nimis duram imperari dixisset? ah mini-
mè! jube Pater, dixisset, jube, quod lubet; ni-
hil tam difficile, quod non latus exequar: gra-
viora merui: quidquid jubes, nihil est, si confe-
ram illi miseriæ, è qua me eripuisti: levia mihi vi-
dentur omnia, dum cogito, unde me extrax-
eris: non possum conqueri de cibo, licet panem
solum & aquam dares; quia recordor glandium
& siliquarum, quibus vesci nuper cogebar, me-
ritus hoc cibo vesci diutius: non conqueri pos-
sum de lecto, de veste, de mandato ullo; qui
recordor, quod alia plane meritus sim: illa cog-
tatio omnia alias acerba mihi jucunda reddit &
dulcia.

Unum maximè hîc observandum est, nempe
Constantia filii in obsequiis paternis, & facto
proposito non amplius à Patre discedendi. Re-
siderat ad domum Patris, & benignè suscepit
ab eo fuerat. An posthac Patrem unquam de-
seruit? an denuo fugam rapuit? an vel volunta-
tem habuit Patrem amplius deserendi? Alia om-
nia: nunquam Patrem deseruit, nunquam aufu-
git, nunquam Patrem amplius offendit. Sed
cogita, occurrisse filio huic Dominum illum, cui
antea serviverat, & his cum vocibus allocutum
juvenis mi, an non optas redire ad servitium
meum? veni, desere Patrem, mihi famulare:
ecce gregem porcorum totum tibi commitam,

per.

permittam te glandibus vesci, dabo siliquas, imò
meliùs te habebo, quàm antè: veni! fruere liber-
tate! Quid reposuisset juvenis ille? an morem
gesuisset? an facta glandium aut siliuarum men-
tio eum inescasset? an promissa melioris servitii
aut majoris voluptatis dulcedo persuasisset re-
ditum? absit. Credam ego, quòd cum stom-
a^{et} repulisset Dominum illum, ita inquiens: fa-
cesse protinus, sordide homuncio, facesse. Quæ
est effrons, quæ impudens petitio tua? egōne
tibi denuo serviam? tui amore Patrem deseram?
adēone ego desipiam? cibos domūs patriæ cum
tuis siliquis commutem? facesse: feci olim coac-
tus inopiâ meâ, quòd serviverim tibi; atque uti-
nam non fecissem! nunquam sine dolore & podo-
re rei illius meminisse possum. Meliora jam pro-
mittis? non me decipis? novi fidem tuam, ex-
pertus sum promissa tua: vade, vade, alium quæ-
re, quem decipias, me in æternum non falles
amplius. Ita dixisset profecto Juvenis, aut ne
voce & aspectu quidem eum dignatus fuisset.
Finge verò, venisse socios illos, quibuscum bona
dislipaverat, & ei cantilenam pristinam occi-
nusie: quid hīc agis in paterno carcere? quid sub
jugo disciplinæ domesticæ? non te pudet bellui-
næ hujus subjectionis? liber natus es, non ser-
vus: veni nobiscum! excute jugum, domum de-
sere, servum exue, fruamur bonis dum sunt: li-
bertas res est aurea &c. Quid his respondisset
Adolescens? hoc credo: itane vos? me denuo
ad novam invitare miseriam? libertatem mihi

B b

ite-

iterum audetis prædicare? mihi jam nimis expe-
to? jugum Patris vultis ut excutiam, ut turpi-
iterum fiam mancipium? bona mihi spondetis?
scilicet glandes & siliquas? procul facessite; no-
vi fidem vestram & amicitiam. Charior mihi
Pater est, suavius jugum, quam ut denuo voco-
bus vestris obediam. Ite, nihil agitis. Hæc huius
fuiissent verba. Totum paucis: Conversio juve-
nis hujus fuit grata, perfecta, constans, et
quam Pater optimus fuerat meritus.

Nunc animum adverte, Studiose. Quæ co-
gitationes ascenderunt in corde tuo, dum hoc
legebas? in meo hæc ascenderant: ô utinam stu-
diosus quilibet ista legens, & per Confessio-
nem totius vitæ peccata expians his in rebus
filium illum prodigum æmularetur! de te istu-
mihi polliceor; dabis hoc Animæ tuæ, ut salu-
tem ejus per constantem ad DEum conver-
nem securam reddas; dabis DEO constantiam
in bene cæptis merito. Age, lustremus singulæ,
in quibus imitatio tibi necessaria est.

1. Adolescens ille frequentes Patri gratia
egit pro accepta tam facile venia. Accepisti,
ut spero, per Confessionem corde contrita
factam, peccatorum tuorum veniam: recepit te
in gratiam misericors DEus; sic sperare fas est.
Ah vide, è quam misero statu te eripuerit,
quanto te periculo liberaverit, quam suavitatem
recepit: actum de te fuerat; orci incola, at-
norum ignium pabulum fueras, nisi clementissimus
DEus cui misertus te recepisset, scelerum
que

que veniam fuisse largitus. Hæc vides, & poterit vel unica hora abire, quâ tanti memor beneficij non gratias agas infinitæ huic erga te bonitati? Ah gratias agamus Domino DEO nostro; verè enim dignum & justum est! Manè & vesperi in consuetis precibus, dum DEO gratias agis pro aliis beneficiis, hujus semper recordare, & expressis verbis adde: gratias ago pro omnibus beneficiis, maxime, quod non damnaveris me in peccatis meis. **Hoc cave, omittas.**

2. Adolescens ille quoties Patrem aspexit, recordatus est amoris Paterni, vitam suam priorem detestatus, sæpe de novo veniam fæcieris sui rogavit, licet jam condonatum sciret. Singula imitare. Aspicis sæpe Crucifixi imaginem, & vides expansa in amplexum tuum brachia: recordare bonitatis illius infinitæ, quâ te post tot peccata recepit, & ex hujus bonitatis meditatione ad vitam priorem detestandam te inflammare, veniamque sæpe rogare ne omittas. Praxis hæc esse potest: horis singulis per paucula verba stude, ut alias monui, actus virtutum præcipuos elicere; his contritionem subnecte v. g. credo in te, ô æterna veritas; spero in te, ô infinita clementia; amo te, ô immensa bonitas, & ex hoc amore detestor omnia peccata mea. Malo mori, quâm te deliberate offendere: omnia propter te Domine. Studiose, res hæc est facilis exercere volenti; quâm utilis sit, dici vix potest. Novi plures, qui rei huic multorum mensium spatium

B b 2

deder-

dederunt, ut assuescerent; quod & fecerunt non sine suo & solatio & multiplici emolumento. Te rogo, ut horum numero accedas; erit hoc signum doloris serii de vita antehac habita, & meritorum ingentium occasio. Dein dum Crucifixi effigiem aut transsis, aut intueris, aut ante eam domi oras, non omitte uti brevibus his jaculatoriis: Jesu fili David miserere mei! Iesu propitius esto mihi peccatori! Intra sancta Venera tua absconde me, nec permittas me separari a te! Elige unam alteram, quam utaris. Vesperi dum Examen peragis, dolorem serium non modò de peccatis illius diei, sed totius vita cere conaberis, veniamque denuo flagitan. Hic te rogo, assuesce.

3. Adolescens ille placere in omnibus studit Patri suo; fugiebat omne id, quod ei displicere posse credidit; ad omnes Patris nutus placatum se exhibuit; multò quam antea obedientior extitit: duriuscula Patris iussa mitigabat, cordatione miseriæ, quam liberatus fuit: verbo, omnia egit amore Patris adeò benigni. Sadiose mi, an minora meretur Deus? poterat posthac admittere aliquid, quod huic opinio Patri displiceat? poterisne peccatum etiam leve tantum perpetrare? quomodo, quæso, Deum adeò benignum offendere potes? an non tibi semper veriabitur ob oculos miseria, e qua te eripuit? Hoc ergo primum esto, quod hæ observes: Nihil agere, quod DEO displicet illud otium DEO, illa temporis jactu-

ra, ille lusus, illud consortium displicet DEO; ergo ab his cave. Hic vide, quid in te sit, quod maximè putas DEO displicere, & resolve te ad illud omittendum: alloquere animam tuam: Anima mea, hoc cavendum est; DEus jubet: meretur DEus meus, ut vim nobis inferamus. Alterum erit, DEO obsequenter esse, ea agere, quæ DEO placere credimus. Placet DEO Pietas, placent preces matutinæ & vespertinæ, placet industria in studiis, placet mortificatio sponte suscepta, placet fuga consortii &c. Ergo ista age: non tantum id studeas agere, quob sub peccato gravi teneris, sed etiam ubi obligatio nulla est: DEus hoc de te meretur. Tertium est, esse obedientiorem DEO, quam antè, magis pium, magis de fugiendo peccato sollicitum, magis ferventem in DEI servitio; novo enim titulo obstrictus es DEO tuo. Repete saepius illas voces Baruch 4. *Sicut fuit sensus meus, ut errarem a Domino, decies iterum tantum convergens requiram eum.* Hoc est, mea vita erit decuplo melior, quam fuerit mala antiqua: devotior ero in suceptione Sanctissimorum Sacramentorum, in orationibus ferventior, accuratior in observatione ordinis diei, in sensibus meis custodiendis vigilantior, cautior in bene impendendo tempore, magis sollicitus in fugiendo consortio suspecto &c. DEus hoc de te meretur. Age. Quartum est, si forte duriusculum aliquid accidat, si tardum occurrat, ut occurret in Pieta & studiis, recordare cum filio prodigo mis-
ta, B b 3

riæ, quâ liberatus es, & omnia tibi videbuhu
suavia. Sic fortasse dum surgendum erit, oc-
curret tædium disciplinæ scholasticæ & Regu-
larum Sodalitatis, jubentium mature & piè sur-
gere; vince te, cogitans: DEus meus meretur,
ut ejus amore me vincam: molestia ista non est
infernus, quem meritus sum, & à quo DEus me
servavit. Sic dum occurret tædium in studiis,
tu exclama: DEus meus dignus est, cuius amore
me privem dulcedine illa, quam habere jam pos-
sem in otio; dignus est, ut hunc laborem ejus
amore suscipiam: labor licet mihi gravis sit,
infernus tamen non est, quem meritus sum. Sic
dum eundum est ad Icholas, aut templum, aut ad
cætus sacros, dum diutiùs in eis hærendum est
non sine aliquâ molestia ob calorem aut frigus
generose sustine, neque ideo te rebus sacris sub-
ducas; cogita: meretur DEus meus, cuius amo-
re hoc agam: quod patior, infernus non est.
Idem dic, si occasio mortificationis adest, si al-
iquid adversi tolerandum est. Meretur DEus
meus, qui me inferno liberavit, ut hoc ejus amo-
re agam.

4. Constat fuit Adolescens ille in proposito
suo; nunquam amplius à Patre suo discessit, pri-
mo suo casu & primâ territus miseriâ; hinc nec
monita prioris Domini, nec sociorum suorum au-
divit. Si etiam cogitatio de Patre deserendo inci-
disset ei, credo, quod eam sanctior hæc cogita-
tio mox oppressisset: quis scit, si rursum abi-
paras à Patre, an te redeuntem recepturus sit
aut

aut an non in ipsa tua miseria sis moriturus? Hinc
constans permansit. Studiose mihi, quod te &
salutem tuam amem in visceribus charitatis, te-
stis mihi DEus est; hinc maximè solicitus sum,
ne hac in re ab imitatione Juvenis illius deflec-
tas. O quas ego lacrymas funderem, si scirem,
te post acceptam à DEO Patre peccatorum re-
missionem, denuo aliquando inductum iri, ut
peccares, ut à DEO Patre tuo discederes! Re-
cordare miserijæ tuæ, quâ liberatus es: respice
periculum, è quo potens DEI dextera te cri-
puit: aspice Patrem tuum, qui tanto amore te
recepit. Tûne ob levem voluptatulam hunc ite-
rum possis deserere? tu ad terribile illud dam-
nationis periculum redire velis? tu in horren-
dos conscientiæ angores, in Tartara ipsa te de-
turbare cogites? Absit hæc à te insania. Mis-
tere Animæ tuæ! DEus est, quem deferis: bene
nota. DEus Pater tuus est. Dæmon est, ad
quem abis: dæmon hostis tuus infensissimus.
damnatio æterna est, quò te præcipitas: an hæc
sat fortia non sunt, ut te ad constantiam impel-
lant? Non deerunt socii, qui te abstrahere labo-
rabunt à Pietate & studiis, invitabunt ad domos
illicitas, ad peccata varia, qui tedium jugis scho-
lastici ingerent. Non deerit & Dæmon, qui
voluptates, nescio, quas spondebit & obiiciet,
si à propositis tuis deflectere velis. Infelicem
te, si istis obedias vel semel tantum! Adolescens
ille aures obturavit, monita contempnit, blandi-
tias risit, fallaciam jam antè expertus seduci se

non passus est. Expertus es tu quoque, quid sit istis obsequi, & à DEO recedere: cave, hoc audeas. Recordare illius, quo Juvenis ille ab iterato discessu absterritus est. Cogitabat ille si rursus Patrem deseram, quis scit, an me redeundem recipiat; aut an non moriar in miseria mea, antequam redire possim? hæc timens noluit Patrem amplius deferere. Hoc ipsum est, quo certè à peccato fortissimè absterreberis, si bene expendas. Fateor, dubitare non potes de DEI clementia: ille ignoscet; si etiam millies corde contrito ad eum revertaris, igit sciet. Quis verò scit, an tantum temporis sis habiturus, ut accedere cum corde contrito valeas? quis scit (bene observa, quod dico) quis scit, an non eo ipso momento, quo Patrem DEum deseris, moriturus sis infelix & peritus æternum? quis scit, an non in primo, quod facere audebis, peccato æternæ damnationis sententia in te ferenda sit? quis scit? Pœnitenti tibi veniam promisit DEus, fateor: ubi verò pœnitendi tempus promisit? ah non unus, non unus erat, qui hacten reditus & pœnitentiæ agendæ fiduciâ maleinxus Patrem deseruit, peccavit, in peccato mortuus æternum periit. Tu, ne hujus socius sis, cave. Amas Animam tuam? cave. Amas DEum tuum? cave. Times æternum exitium? cave.

Affectus. O Pater totius consolationis, Pater qui es in Cœlis, tuæ confidens misericordia liberatum me jam esse spero ab iniquitatibus meis. Detestatus sum peccata mea, & quantum scio;

rite

rite confessus. Non dubito, mi Iesu, quod in
gratiam me receperis: novi enim te Patrem esse,
& non despicere venientem ad te. Gratias ago
tibi, ô Pater misericordiarum, gratias quantas
possum, & debedo. Quia verò ego sufficientes
agere nequeo, invito creaturas omnes, ut te lau-
dent pro beneficio isto maximo mihi concessio.
Benedicite ergo omnia opera Domini Domino!
Benedicite Angeli Domini Domino! Benedicite
Cæli Domino! Benedicite sol & luna, stellæ Do-
mino! Laudate Dominum omnes gentes, omnes
creaturæ laudate DEum; quoniam confirmata
est super me misericordia ejus; quoniam fecit
mecum secundum magnam misericordiam suam.
In gratiarum actionem offero tibi, ô DEus cle-
mentiæ, laudes militantis & triumphantis Eccle-
siæ, merita Sanctorum omnium, merita B. Vir-
ginis Mariæ, merita Iesu Christi Salvatoris mei,
sanguinem ejus infinitè pretiosum, quem è Sanc-
tissimis vulneribus suis effudit.

Proposita. Vivam deinceps cum gratia tua to-
tus tuus, totus ad nutus tuos, quia novo me
nomine obstrictum video; & 1. quidem sæpe
pro exhibita mihi gratia gratias agam, manè
præsertim & vesperi; quia video, quantâ me mi-
seriâ, quanto periculo liberaveris. 2. Peccata
vitæ prioris sæpe detestabor, & contritionem
brevem singulis horis elicere omni studio con-
tendam. Quando effigiem Crucifixi præteri-
bo, vel intuebor, brevi aliquo suspirio veniam
scelerum rogabo, dicens v. g. DEus propitius

B b 5

elto

esto mihi peccatori! 3. Nihil agam, quod tibi
 Patri meo amantissimo displicere scio: hinc
 lud otium, illam inobedientiam, illam in tem-
 plis irreverentiam, lusum illum &c. ferio fugiam,
 quia tibi displicant ista. Econtra agam ea, quæ
 tibi placere scio. Placet tibi fervor in exercitio
 Pietatis, industria in studiis, frequens & devota
 Sanctissimorum mysteriorum susceptio, fuga
 sociorum illorum &c. bene est; hæc peragam.
 deliter. Et quidem multò majore fervore ista
 agam, ac antea te offendit: hinc majorem indu-
 striam, majorem fervorem, devotiores Sanc-
 mentorum susceptionem, majorem me vincendi
 curam adhibeo. 4. Si mihi occurrat molestia,
 non cadam animo, non idcirco boni aliquid pro-
 positi omittam, sed sicut suprà didici, faciam,
 vincam me cogitans: dignus est Deus meus,
 cuius amore hunc laborem feram; infernum
 meritus ista minora facile perferam. 5. Demum
 eò omnes vires impendam, ne unquam Deum
 meum deseram, ne ullâ voluptate deceptus ab
 eò rursus discedam. Ideo recordabor tum bo-
 nitatis infinitæ, quâ me recepit, quæ tam pro-
 brose à me offendit minimè meretur; tum incer-
 titudinis circa tempus, quia nescio, an non Deus
 justè per peccata mea irritatus eo ipso momento,
 quo ab eo discessurus sum, æternæ damnationis
 sententiam in me ferat, ut ita redire ad Deum
 per Confessionem non possim, sed in peccato
 meo moriar & peream. Nolo ergo salutem
 meam tanto iterum periculo exponere; nolo
 Deum optimum denuo deserere.

Petitio. Ecce desideria cordis mei, ô Pater optime! Suscipe ista, & per infinitam tuam clementiam tuâ me gratiâ confortare digneris, ut fideliter, constanter, ad ultimum usque halitum ea impleam. *Pater noster.*

Ad D Eum. O Pater æterne, cuius misericordiæ non est numerus, & bontatis infinitus est thesaurus, respice ab excelsa sede Majestatis tuæ super indignam creaturam tuam, quæ ejurato omni dæmonis servitio tibi uni posthac servire, te amare, te laudare firmissime statuit. Extende potentem æquè ac clementem dexteram tuam, & receptum in gratiam tuam me famulum tuum protege, ab hostibus defende me, ne unquam posthac avellar à te. Juravi & statui custodire judicia justitiæ tuæ! *Anima Christi.*

Ad B. V. Mariam & Santos. Maria Mater gratiæ, dulcis Parenis clementiæ, tu me ab hoste protege; ab hoste, qui abducere me denuo vult a filio tuo amantissimo, tu protege, & hora mortis suscipe! Omnes Sancti & Sanctæ DEI intercedite pro me!

Consideratio XII.

De Constantia in bene cœptis.

Intellexistis hæc omnia? quærebat Salvator noster è discipulis suis; ego ex te idem sciscitor è intellexistine hæc omnia? An intellexisti, quem in finem creatus sis; quæm multa ad salutem media DEus concesserit; quæm incerta sit salus tua in tanta salvandorum paucitate; quæm merito

for